

Wilhelmina Cammel wordt 109 jaar

„Alles is in een eeuw tijd eigenlijk hetzelfde gebleven”

(door Martin Roos)

BUSSUM – Ze kijkt helder uit haar ogen, is in het bezit van een flinke dosis humor en wordt over een paar dagen honderd-negen jaar. Wilhelmina Cammel heet ze en ze bewoont een kamer in rusthuis-pension Huize De Beuk aan de Bussumse Meerweg 23. De op een na oudste ingezetene van Nederland.

Een klein portret. Mevrouw Cammel is kerngezond, eigenlijk haar nele leven al. En dat leven was zeer bewogen en avontuurlijk. Ze reisde de hele wereld rond en woonde in Amerika, Afrika, Japan en lange tijd in voormalig Nederlands-Indië. Ze werd geboren in Breda op 8 januari 1871 en verloor al rond haar twaalfde haar ouders. Tot haar achttiende verbleef ze in een weeshuis. „Toch een fijne tijd”, zo zegt ze. „Er werd daar heel wat afgelachen”.

Daarna kwam ze bij een aantal families terecht, waarvan de Gooise familie Delprat-Bentham van den Bergh haar het beste is bijgebleven. Bij deze familie was ze namelijk 62 jaar lang gouvernante en gezelschapsdame. De heer des huizes was consul en de familie reisde dus de hele wereld rond, want vader kreeg zo om de vier jaar een nieuwe bestemming. Cammel paste op de kinderen en genoot.

Reizen

„En het kostte me geen duit, al dat reizen, dat was het leuke”, vertelt ze

vergenoegd. „Ik reisde gratis de hele wereld door. De heerlijkste tijd had ik in Nederlands-Indië. Dat was een prachtig land. En de Hollanders daar waren zo beschaafd. Veel beschaafder dan de Hollanders thuis. In vergelijking stonden die ver in de schaduw”.

Mevrouw Cammel bleef bij de familie tot de oude mevrouw Delprat was overleden. Toen verhuisde ze naar het rusthuis in Bussum. Dat is nu tien jaar geleden. „Ik heb het hier heel erg naar m'n zin gehad”, bekent ze. „Fijne men-

haar op bezoek en ook één zoon van de familie Delprat die haar als gouvernante heeft gekend, komt regelmatig langs. Die man is inmiddels ook de zestig al gepasseerd. Over de hedendaagse kinderen is Wilhelmina Cammel niet erg te spreken: „De jeugd is zo vrijpostig. Afschuwelijk. Ik ben misschien ouderwets, maar als ik de kinderen van nu vergelijk met die van vroeger, dan heb ik toch liever die van vroeger. En dan de volwassenen. Alles is in een eeuw tijd eigenlijk hetzelfde gebleven. De mensen kammen elkaar nog steeds af. Echt, er is niets veranderd in honderd jaar”.

Haarfijn

Ze kijkt even naar buiten. Vanuit haar raam kan ze uitkijken over het kruispunt Meerweg-Koningslaan. Haar ogen zijn prima en ze kan zelfs de laatste huizen van de weg haarfijn onderscheiden. Met behulp van een bril, dat wel. Een mooie, antieke bril die zo te zien uit de vorige eeuw stamt. Het was de eerste bril die ze kreeg en die draagt ze nu nog.

„Weet u”, vervolgt ze, „ik heb toch in mijn leven m'n ouders erg gemist. Ik denk nog heel vaak aan hen terug. En vroeger bij de familie Delprat, als er iets voorviel, dan dacht ik dikwijls: nee, thuis hadden wij zo'n situatie anders opgelost. En dat heb ik nog van tijd tot tijd. Ik maak die vergelijking met m'n ouders nog steeds. Maar ach, in m'n eentje heb ik het ook gered. Ik ben ook nooit getrouwd geweest. Verlieft? Nee, dat ben ik ook nooit geweest. De ellende die daar van komt had ik al zoveel om me heen gezien. Ik had er gewoon geen behoefte aan. Maar zonder dat heb ik toch ook goed geleefd?”

„Of ik bang ben voor de dood? Nee, hoor, dat kan me helemaal niets meer schelen. Al ga ik morgen. Er is een tijd van komen en een tijd van gaan en nu is het voor mij de tijd van gaan. Ik heb mijn leven gehad en ik heb niets meer te verlangen. En iets te klagen, dat heb ik helemaal niet in dit huis. U kunt me hier altijd vinden”.

● *Wilhelmina Cammel*
... „De jeugd is zo vrijpostig. Afschuwelijk” ...

sen, goed eten. Alleen de laatste tijd kan ik niet veel meer doen. Ik loop slecht, dus wandelen is er niet meer bij. Af en toe zou ik best nog even de frisse lucht in willen. Maar ja, ik lees veel tijdschriften, dat is ook leuk. En één krant, De Gooi- en Eemlander, met een loop!”

Af en toe komen er wat kennissen bij